dle § 1 odst. 1 zák. č. 195/1920. Že by st-l toto služné pobíral, stížnost ani netvrdí. Použití zákona č. 394/1922 předpokládalo by tudíž trvalé reaktivování st-le se zpětnou účinností.

č. 5370.

Vojenské věci: Nárok na zaopatřovací požitky proti čsl. státu má vdova po býv. rak.-uh. voj. gážistovi za splnění ostatních zákonných ustanovení jen tehdy, jestliže jako rak. nebo uh. státní příslušnice již před státním převratem měla domovské právo na nynějším území republiky čsl.

(Nález ze dne 10. února 1926 č. 2534).

Prejudikatura: Boh. 4573 adm.

Věc: Anna W. v L. (adv. Dr. Gustav G. z Liberce) proti ministerstvu národní obrany o zaopatřovací požitky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-lka, narozená roku 1881 v Liberci jako dcera Václava H., příslušníka l-ckého, provdala se roku 1903 za Kalixta W., příslušníka do L., politický okres Přemysl v Haliči, kterýž dne 1. prosince 1914 zemřel jako aktivní setník pěšího pluku č. 74. St-lce byly pak výnosem býv. rak.-uh. min. války z r. 1916 pro ni i pro její nezletilé dítky Celinu a Kalixta přiznány def. zaopatř. požitky od 1. ledna 1915. K žádosti st-lčině, podané v roce 1921, vydala jí zsp v Praze osvědčení z 19. srpna 1922, že st-lka stala se se zřetelem k tomu, že její otec Václav H. dne 16. července 1920, kdy vstoupila v platnost smlouva St. Germainská, měl státní občanství republiky čsl., na základě § 1 č. 3 úst. zák. č. 236/1920 čsl. státní občankou a na základě § 14 téhož zák. příslušnicí obce Liberce. Na základě tohoto osvědčení zažádala st-lka, aby jí žal. úřad přiznal zaopatř. požitky ve smyslu § 5 zákona č. 194/1920. Rozhodnutím z 23. listopadu 1923 zamítl žal. úřad žádost tuto s odůvodněním, že st-lka není nepřetržitě od 1. ledna 1910 příslušná do oblasti nynějšího státu čsl., nejsou tedy splněny podmínky zákona č. 194/1920. Ke stížnosti st-lčině zrušil nss nálezem ze 16. dubna 1924 č. 6513 rozhodnutí toto pro vady řízení, jež shledal v tom, že žal. úřad sice právem zamítl st-lkou uplatňovaný nárok, pokud opřen byl o odst. 1 § 5 cit. zák., že však se vůbec nezabýval žádostí st-lčinou, pokud opírala se také o ustanovení odst. 2 téhož zák. ustanovení. Žal. min. v důsledku tohoto nálezu vydalo rozhodnutí nové, kterým odepřelo poukázati st-lce výplatu voj. zaopatř. požitků na účet čsl. voj. správy, jelikož nejsou u ní splněny podmínky § 5 odst. 1 a 2 zák. č. 194/1920.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto: — — —

Jest zkoumati otázku, jak rozuměti jest ustanovení § 5 odst. 2 cit. zák. Podle slovného znění tohoto zákonného ustanovení jest k založení nároku zde normovaného třeba, aby byly splněny 3 podmínky, a to 1) aby šlo o osobu, jíž byly přiznány zaopatř. požitky býv. státem rak., uh. nebo mocnářstvím rak.-uh., 2) aby osoba taková získala teprve po 1. lednu 1910 domovského práva v některé obci čsl. republiky, a 3) aby čsl. státní příslušnost byla na žádost této osoby, podanou do případné lhůty, vládou nařízené, výslovně uznána.

Že dána jest u st-lky podmínka sub 1) uvedená, jest nesporno. Naproti tomu popírá žal. úřad, že u st-lky jest splněna podmínka na 2. místě uvedená, a to proto, že st-lka domovského práva v žádné obci čsl. republiky nezískala do 28. října 1918, v důsledku čehož pak dochází k názoru, že st-lka nevyhověla ani třetí z podmínek shora uvedených, ježto u ní nemůže se jednati o přiznání státního občanství podle § 9 úst. zák. č. 236/1920 Sb. St-lka vytýká tomuto odůvodnění nezákonnost předem v tom směru, že prý neprávem vkládá do podmínky shora ad 2) uvedené ještě další požadavek, aby osoba tam uvedená získala domovské právo v některé obci republiky čsl. do 28. října 1918.

Stížnosti v tom směru za pravdu dáti nelze. Nss zabýval se již ve svém nálezu Boh. 4573 zcela obdobným ustanovením § 2 posl. odst. zák. č. 194/1920 a dospěl k názoru, že z ustanovení toho mohou nároky tam uvedené odvozovati pouze ony osoby, které jsouce státními občany rak. neb uh. měly domovské právo j i ž p ř e d r o z p a d e m s t á t u r a k.-u h. na nynějším území republiky čsl., že však ustanovení to nemůže se vztahovati na osoby, které majíce do rozpadu monarchie právo domovské na jiném území nabyly státní občanství onoho státu, který na tomto jiném území vykonával svrchovanost, a které teprve po vzniku státu čsl. na jeho území jak práva domovského tak státního občanství získaly. Na názoru zde vysloveném setrval nss i pro výklad § 5 odst. 2 cit. zák., jenž ohledně podmínky svrchu ad 2) uvedené má znění doslovně stejné s § 2 posl. odst. téhož zákona.

Tím odůvodněno, že žal. úřad neprávem popřel u st-lky splnění podmínky shora ad 2) uvedené, a ježto k nabytí nároku st-lkou uplatňovaného jest třeba, aby splněny byly všechny tři podmínky v cit. zákonném ustanovení stanovené, bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou, aniž bylo třeba ještě zabývati se dalšími jejími námitkami, k nimž se jen poznamenává, že u st-lky nebyla splněna ani podmínka shora sub 3) uvedená, kdyžtě uznání její čsl. státní příslušnosti nestalo se ani úřadem dle § 12 odst. 2 vl. nař. z 3. září 1920 č. 514 Sb. k tomu příslušným, ani ve lhůtě v tomto předpisu resp. v čl. 1. vl. nař. z 30. října 1920 č. 601 Sb. k tomu stanovené, t. j. do 31. prosince 1921.

Č. 5371.

Z d r a v o t n i c t v í. — N e m o c e n s k é p o j i š t ě n í (S l o v e n s k o): * Okresní dělníky pojišťující pokladny na Slovensku nemohou odepříti náhradu poloviny útrat nemocničního léčení svých členů s poukazem na § 3 zák. čl. XXI z r. 1898, který pro obor nemocenského pojištění pozbyl platnosti ustanovením § 206 zák. čl. XIX z r. 1907.

(Nález ze dne 11. února 1926 č. 16.981/25).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 4026 adm.

V ě c: Okresní robotníky pojišťující pokladna ve Sp. (taj. zem. úřadovny pro pojišťování dělníků na Slov. Dr. Eduard Švenda) proti župnímu úřadu v Lipt. Sv. Mikuláši o náhradu útrat antirabického léčení.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í j a k o b e z d ů v o d n é.